

Sygn. akt II Cz 118/15

POSTANOWIENIE

Dnia 27 kwietnia 2015 roku

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Janusz Kasnowski

Sędziowie: SO Wojciech Borodziuk

SO Aurelia Pietrzak (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 27 kwietnia 2015 roku w Bydgoszczy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa A. H.

przeciwko (...) Bank S.A. z siedzibą we W.

o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego

na skutek zażalenia powódki na punkt 2 (drugi) postanowienia Sądu Rejonowego w Inowrocławiu z dnia 12 listopada 2014 roku, sygn. akt I C 173/13

postanawia:

oddalić zażalenie.

II Cz 118/15

UZASADNIENIE

Powódka A. H. wniosła powództwo o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego stanowiącego bankowy tytuł egzekucyjny wystawiony przez (...) Bank S.A. w W. dnia 28 stycznia 2012 r., nr (...), który został zapatrzony w klauzulę wykonalności postanowieniem Sądu Rejonowego w Inowrocławiu z dnia 8 lutego 2012 r. sygn. akt I Co 687/12.

Po zapoznaniu się z odpowiedzią na pozew, na rozprawie w dniu 6 listopada 2014 r., powódka cofnęła pozew.

Postanowieniem z dnia 12 listopada 2014 r. Sąd Rejonowy w Inowrocławiu umorzył postępowanie oraz zasądził od powódki na rzecz pozwanego kwotę 2.400 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu orzeczenia Sąd Rejonowy wskazał, iż powódka skutecznie cofnęła pozew i zrzekła się dochodzonego roszczenia, zaś pozwany w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powódki na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Powołując się na treść art. 203 §§ 1 i 2 k.p.c. Sąd uznał żądanie pozwanego i zasądził w punkcie 2 postanowienia od powódki za rzecz pozwanego kwotę 2.400 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania, na które składały się koszty wynagrodzenia pełnomocnika w osobie radcy prawnego.

Zażalenie na rozstrzygnięcie zawarte w punkcie 2 postanowienia złożyła powódka, domagając się, by Sąd nie obciążył jej kosztami procesu. W uzasadnieniu wskazała, że powództwo cofnęła, ponieważ w okresie zawierania umowy wraz

z mężem mieli problemy finansowe oraz rodzinne. W związku z czym wnosząc pozew, nie pamiętała, że zawierała umowę z pozwanym, na podstawie której został wystawiony bankowy tytuł egzekucyjny. Wiedzę tę uzyskała dopiero po zapoznaniu się z odpowiedzią na pozew. Powódka powołała się także na swoją złą sytuację finansową wynikającą z zawierania licznych zobowiązań kredytowych, które po rozwodzie musi spłacać samodzielnie, gdyż były mąż nie pracuje i nie dokonuje spłat. Niełoży on także na utrzymanie ich dwójki dzieci. Podała, że wynagrodzenie otrzymuje w wysokości 4800 zł (brutto), koszty utrzymania mieszkania wynoszą 1060 zł, zaś spłata kredytów 1300 zł.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie nie jest zasadne.

Zasadą jest (art. 203 § 2 k.p.c.), że w wypadku cofnięcia pozwu obowiązek zwrotu kosztów procesu na rzecz pozwanego, na jego żądanie, obciąża powoda bez względu na przyczynę cofnięcia. Jednakże dopuszczalne jest odstępstwo od tej zasady w sytuacji, gdy powód wykaże, że wystąpienie z powództwem było niezbędne dla celowego dochodzenia praw lub celowej obrony, z uwzględnieniem okoliczności istniejących w dacie wytoczenia powództwa.

Strona powodowa cofając pozew rezygnuje w ten sposób z dalszego popierania żądań, co należy interpretować jako przegranie procesu. Stroną wygrywającą spór jest w takim przypadku strona pozwana, która ma prawo żądać poniesionych przez nią kosztów wywołanych wniesieniem pozwu przez osobę, która następnie dobrowolnie zrezygnowała z dalszego popierania swoich roszczeń.

Powódka złożyła pozew o pozbawienie wykonalności bankowego tytułu egzekucyjnego podnosząc, że nigdy nie zawierała umowy z pozwanym, a także nie była poręczycielem z tytułu tej umowy. Wskazała również, że najprawdopodobniej powyższą umowę zawarł jej mąż. Po zapoznaniu się z odpowiedzią na pozew, cofnęła powództwo przyznając, że podpisała powyższą umowę i nie budzi ona jej wątpliwości. Jednak z uwagi na kłopoty rodzinne zapomniała, iż ją zawierała.

Z powyższego wynika wprost, że powódka w chwili złożenia pozwu nie dołożyła należytej staranności poprzez brak ustalenia czy zawarła umowę z pozwanym. Dopiero w wyniku działań powoda poprzez dołączenie kopii umowy.

W ocenie Sądu Okręgowego, takie działanie powódki nie może być podstawą do odstąpienia przez Sąd od ogólnej zasady obciążenia kosztami procesu strony przegrywającej.

Odstępstwo od tej ogólnej zasady jest wyrażone w art. 102 k.p.c., zgodnie z którym w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Do kręgu okoliczności uzasadniających zastosowanie art. 102 k.p.c. należy zaliczyć zarówno fakty związane, jak również niezwiązane z przebiegiem procesu. Do pierwszych zaliczane są między innymi: podstawa oddalenia żądania, przedawnienie, zgodność zamiarów stron w sprawach dotyczących stosunku prawnego, który może być ukształtowany tylko wyrokiem, szczególna zawilóść lub precedensowy charakter sprawy albo subiektywne przekonanie powoda co do zasadności zgłoszonego roszczenia - trudne do zweryfikowania a limine, a ponadto sposób prowadzenia procesu przez stronę przegrywającą. Zalicza się do nich także niewspółmierność wysokości kosztów pomocy prawnej poniesionych przez stronę wygrywającą proces do stopnia zawilóści sprawy i nakładu pracy pełnomocnika. Drugą grupę okoliczności wyznacza sytuacja majątkowa i życiowa strony (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 września 2012 r. II CZ 95/12).

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, iż nie zostały spełnione wymienione powyżej przesłanki z art. 102 k.p.c., a zatem nie ma podstaw do zastosowania tego przepisu. Nie wystąpiły w tej sprawie ani szczególne okoliczności, ani sytuacja majątkowa powódki nie jest zła.

Odnosnie zarzutu podniesionego przez skarżącą w zakresie wysokości wynagrodzenia radcy prawnego – pełnomocnika strony pozwanej, wskazać należy, że Sąd pierwszej instancji w sposób prawidłowy ustalił kwotę wynagrodzenia w wymyśl § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za

czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu – t.j. Dz. U. 2013 r., poz. 490), które stanowi minimalne wygrozdzenie radcy prawnego.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. oddalił zażalenie jako niezasadne.